

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **B. V.**,
se sídlem X

zastoupen JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem
se sídlem Kořenského 15/1107, 150 00 Praha 5

proti

žalovanému: **Český báňský úřad**
se sídlem Kozí 748/4, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2018, č. j. SBS 32786/2018/ČBÚ-21

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území Hlavního města Prahy a kraje Středočeského (dále jen „OBÚ“) ze dne 19. 9. 2018, č. j. SBS 24586/2011/OBÚ-2/6 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo podle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) rozhodnuto, že oprávněna k dobývání (tj. držitelem oprávnění k dobývání) výhradního ložiska v dobývacích prostorech Solopysky a Štětkovice, evidovaných v evidencích vedených orgány SBS (poznámka soudu – „státní báňská správa,“) pod evidenčními čísly 7/0130 a 7/0045, je organizace KAVEX – GRANIT HOLDING a.s., v konkurzu, se sídlem Lobežská 107/41, 326 000 Plzeň, IČO: 251 83 435, zastoupená správkyní konkursní podstaty M. Š., MBA, nar. ..., se sídlem Bellušova 1846/8, 155 00 Praha 5, a to ode dne 13. 4. 1999 dosud, a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

2. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobce podal dne 2. 8. 2011 na OBÚ žádost na určení právního vztahu podle § 142 správního řádu (dále jen „žádost o určení právního vztahu“) k dobývacím prostorům Solopysky ev. č. 7/0130 a Štětkovice ev. č. 7/0045 (dále jen „Dobývací prostory“ či jednotlivě jen „DP“). V následném správním řízení rozhodl OBÚ prvostupňovým rozhodnutím tak, jak je uvedeno v bodu 1. rozsudku. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání. V něm namítal, že OBÚ při rozhodování nezohlednil žalobcem předložené smlouvy o převodu Dobývacích prostorů uzavřené dne 20. 8. 2001 (dále jen „smlouvy z roku 2001“), jimiž byla práva s Dobývacími prostory spojená převedena z předchozího držitele na žalobce. Tento postup OBÚ vedl dle žalobce k vydání rozhodnutí vycházejícího z nesprávného právního posouzení věci.
3. Žalovaný odvolání zamítl žalobou napadeným rozhodnutím. V něm uvedl, že k převodu Dobývacích prostorů na žalobce nikdy nedošlo, neboť tento na základě předchozího souhlasu k převodu Dobývacích prostorů vydaného OBÚ v Příbrami ze dne 10. 6. 2002, č. j. 1433-465-Luk/Jan-02 (dále jen „předchozí souhlas“) doložil OBÚ smlouvy o převodu uzavřené dne 13. 6. 2002 (dále jen „smlouvy z roku 2002“). Z řízení o úpadku (o vyloučení oprávnění k dobývání v dobývacích prostorech z konkurzní podstaty úpadce) společnosti KAVEX – GRANIT HOLDING a.s., IČO 25183435 (dále jen „převodce“) u Krajského soudu v Plzni (*rozsudek ze dne 18. 2. 2010, č. j. 22Cm 71/2003-382*) vyplynulo, že jsou smlouvy z roku 2002 absolutně neplatné, tento závěr pak potvrdil i Vrchní soud ČR (*rozsudek ze dne 17. 2. 2011, č. j. 15Cmo 129/2010-512*) a Nejvyšší soud ČR (*rozsudek ze dne 29. 5. 2014, sp. zn. 29 Cdo 2050/2011*). Na základě těchto neplatně uzavřených smluv proto nemohlo v roce 2002 dojít k převodu Dobývacích prostorů, a to ani v důsledku předchozího souhlasu. Žalovaný nepřisvědčil odvolací námitce, že se předchozí souhlas nevztahoval ke konkrétně určené smlouvě o převodu, neboť z jeho textu jednoznačně vyplývá, že konkrétní smlouva nebyla v době vydání rozhodnutí o předchozím souhlasu ještě uzavřena. V potvrzení převodu Dobývacích prostorů ze dne 18. 6. 2002 (dále jen „potvrzení převodu Dobývacích prostorů“) pak byly žalobcem jednoznačně identifikovány jako relevantní smlouvy z roku 2002. Jiné smlouvy žalobce až do září roku 2018 nedoložil, a to ani ke své žádosti o určení právního vztahu. Smlouvy z roku 2001 předložil žalobce OBÚ až v okamžiku, kdy řízení o převodu bylo dávno pravomocně ukončeno, stejně jako soudní spory mezi žalobcem a převodcem, v nichž soudy konstatovaly, že Dobývací prostory jsou součástí majetkové podstaty převodce. Nadto uplynuly všechny lhůty. Žalovaný dovedl, že doložení smluv z roku 2001 je pro vznik a trvání právního vztahu k Dobývacím prostorům bez významu, neboť správní řízení o jejich převodu bylo pravomocně ukončeno v roce 2002. Žalobce nebyl oprávněn předložit smlouvu o převodu Dobývacích prostorů kdykoli, platnost předchozího souhlasu byla v daném případě omezena do konce roku 2002, doložení smluv po 16 letech by bylo jednoznačně proti smyslu zákonné úpravy.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce v žalobě předně uvedl, že v předcházejícím správním řízení dostatečně doložil, že je držitelem oprávnění k dobývání, neboť na něj smlouvami z roku 2001 byly převodcem práva k Dobývacím prostorům převedeny ještě před převodcovým prohlášením konkurzu. Současně byl doložen předchozí souhlas s tímto převodem. Bylo tedy řádně doloženo, že se ke dni právní moci předchozího souhlasu stal držitelem Dobývacích prostorů a ve správním řízení nebyly provedeny žádné důkazy, které by prokázaly pozbytí tohoto oprávnění.

5. V *prvním žalobním bodě* brojil proti názoru žalovaného, podle kterého nelze přisvědčit tvrzení, že by se předchozí souhlas nevztahoval k nějaké konkrétní smlouvě o převodu. Poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR (dále jen „NS“) ze dne 30. 6. 2016, č. j. 29 Cdo 1376/2014, podle něhož platí, že *souhlas obvodního báňského úřadu podle § 27 odst. 2 horního zákona je vázán na modus (samotný převod) a nikoli na titul (smlouva) a musí tak být udělen před převodem, nikoli před uzavřením smlouvy*. Výše uvedený názor žalovaného je tedy v jednoznačném rozporu s judikaturou, nadto vazba na konkrétní smlouvu nevyplývala ani z textu samotného předchozího souhlasu. Upozornil též na judikaturu NSS (rozsudky ze dne 6. 6. 2014, č. j. 4 As 40/2014-40 a ze dne 16. 3. 2016, č. j. 4 As 242/2015-38), podle níž nemůže být uzavřená smlouva o převodu dobývacích prostorů neplatná jen proto, že byla uzavřena před vydáním předchozího souhlasu příslušného báňského úřadu. Takový požadavek dle žalobce nelze vyvodit ani z textu předchozího souhlasu, byť se v něm o uzavření smlouvy hovoří v budoucím čase. Je-li umožněno uzavření smlouvy před vydáním rozhodnutí o předchozím souhlasu, nelze vyžadovat opačnou časovou posloupnost a jen z jejího porušení dovodit neplatnost uzavřené smlouvy. Žalobce zopakoval, že z textu předchozího souhlasu nelze dovodit, že by se vztahoval k nějaké konkrétní smlouvě, ani že by se nemohl vztahovat ke smlouvě již existující. Žalovaný neodůvodnil, proč by jednou účinné smlouvy měly svých právních účinků následně pozbýt, netvrdil ani, že by po uzavření těchto smluv došlo k dalšímu převodu. Žalobce je proto držitelem práv k Dobývacím prostorům, což dostatečně prokázal. Opačný závěr OBÚ a žalovaného nebyl v jejich rozhodnutích přesvědčivě a dostatečně odůvodněn.
6. V *druhém žalobním bodě* namítal, že v dané věci byly uzavřeny dvě smlouvy o převodu Dobývacích prostorů (*pozn. soudu: ke každému dobývacímu prostoru byla uzavřena jedna smlouva, žalobce zde měl patrně na mysli uzavření smluv lišících se datem uzavření, předloženy tedy byly 4 smlouvy, dvě z roku 2001 a dvě z roku 2002*), u smluv z roku 2002 insolvenční soudy následně dovodily jejich absolutní neplatnost. Vytýkanou vadou však smlouvy z roku 2001 netrpěly. Smlouvy z roku 2001 proto nemohou být neplatné z důvodů uváděných insolvenčními soudy, ani z důvodu jejich uzavření před vydáním předchozího souhlasu, ani proto, že by se k nim snad předchozí souhlas nevztahoval. Žalobce konstatoval, že je nerozhodné, že platnost předchozího souhlasu byla omezena do konce roku 2002, smlouvy z roku 2001 totiž byly uzavřeny dříve. Ač žalobce přisvědčil tomu, že měl smlouvy předložit dříve, měl za to, že jejich dřívější nepředložení nemohlo způsobit jejich následnou neplatnost.
7. *Třetí žalobní bod* brojil proti argumentaci žalovaného, že doložení nových smluv je ve věci nerozhodné. Žalobce zopakoval, že o převodu každého DP byly uzavřeny dvě smlouvy, jedna před vydáním předchozího souhlasu, druhá po jeho vydání. Stalo se tak proto, že si žalobce nebyl jist tím, zda by nemohlo dřívější uzavření smlouvy vést k její neplatnosti, neboť výše zmíněné judikáty NS a NSS jsou pozdějšího data. Žalobce až s odstupem let zjistil, že smlouvy z roku 2002 jsou absolutně neplatné, do té doby neměl důvod předkládat báňským úřadům smlouvy z roku 2001. Právě kvůli časovému odstupu zabralo žalobci dohledání smluv z roku 2001, na časové prodlevě se přitom podílely i orgány státní báňské správy, které dlouho odmítaly o žádosti žalobce na určení právního vztahu věcně rozhodnout. Žalobce dále vyslovil přesvědčení, že smlouvy (*pozn. soudu: zřejmě smlouvy z roku 2001, neboť z kontextu žaloby vyplývá, že kde žalovaný smlouvy nespécifikoval, měl na mysli smlouvy z roku 2001. Platí i pro další text tohoto bodu rozsudku.*) nabyly účinnosti právní mocí předchozího souhlasu, jejich zaevidování báňským úřadem mělo již jen evidenční charakter a samo o sobě nezakládalo žádné právní vztahy

k Dobývacím prostorům. Předložení smluv obvodnímu báňskému úřadu nemohlo být podmínkou jejich platnosti, neboť k zaevidování se předkládají smlouvy platné a účinné. Dále konstatoval, že se správní orgány měly smlouvami z roku 2001 předloženými v rámci řízení o určení právního vztahu k Dobývacím prostorům zabývat. Tyto byly předloženy proto, že osvědčovaly závěry žalobce o nesprávnosti údajů zapsaných v evidenci báňské správy. Pokud žalovaný tvrdil, že smlouvy uplynutím času ztratily svou účinnost, měl poukázat na konkrétní zákonné ustanovení, které však žalovaný necitoval a dle žalobce ani takový následek nelze z žádného právního předpisu dovodit. Dále se pozastavil nad tvrzením žalovaného, že „*všechny lhůty uplynuly*“, neboť není jasné, jaké lhůty měl žalovaný na mysli a pro předložení smluv o převodu báňskému úřadu není nikde žádná lhůta stanovena. I pokud by byla taková lhůta stanovena a její marné uplynutí by mělo způsobit následnou neplatnost uzavřených smluv, musel by takový následek být jednoznačně stanoven zákonem. Není však jasné, z čeho žalovaný tento následek dovozoval, resp. ani, zda jej skutečně dovozoval. Stejně tak tvrzení žalovaného, že existenci smluv z roku 2001 nepřisvědčil ani převodce, postrádá smysl, neboť souhlas převodce není k vydání rozhodnutí o určení právního vztahu zapotřebí. Dále žalobce konstatoval, že pokud měl žalovaný za to, že předložené smlouvy jsou neplatné, měl v žalobou napadeném rozhodnutí takový závěr jednoznačně uvést a odůvodnit, z čeho neplatnost dovodil. Obě rozhodnutí správních orgánů jsou v tomto bodě nepřezkoumatelná, neboť smlouvy označily za nerozhodné, ale nevyjadřovaly se k otázce, zda je považují za platné či nikoli, případně z jakých důvodů.

8. Ve *čtvrtém žalobním bodu* zopakoval své přesvědčení, že okamžikem právní moci předchozího souhlasu došlo na základě smluv z roku 2001 k převodu práv k Dobývacím prostorům. Skutečnost, že smlouvy z roku 2002 byly následně shledány absolutně neplatnými, není významná, neboť na jejich základě k převodu práv k Dobývacím prostorům nedošlo, a to proto, že byly uzavřeny již v době, kdy k převodu ve skutečnosti došlo již dříve na základě smluv z roku 2001. Pokud tedy správní orgány rozhodly, že žalobce není držitelem práv k Dobývacím prostorům, rozhodly v rozporu s právními předpisy.
9. Žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, případně i prvoinstanční rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svém právním hodnocení skutkového stavu věci. K námitkám obsaženým v žalobních bodech uvedl následující:
11. Neztotožnil se s tvrzením, že žalobce je na základě předchozího souhlasu držitelem oprávnění k dobývání výhradního ložiska v Dobývacích prostorech. K převodu oprávnění by mohlo dojít pouze na základě smluv souladných s tehdejšími právními předpisy. Nelze proto přihlížet ani k předchozímu souhlasu, ani k potvrzení převodu Dobývacích prostorů, neboť v něm OBÚ v Příbrami nezohlednilo, ani zohlednit nemohlo, závěry rozsudků vydaných v rámci řízení o úpadku převodce o neplatnosti smluv. V tomto soudním řízení se soudy zabývaly platností smluv z roku 2002, přičemž došly k názoru o jejich neplatnosti a o tom, že Dobývací prostory spadají do majetkové podstaty převodce. Pokud soudy konstatovaly, že v roce 2003 byly Dobývací prostory řádně a po právu zařazeny do konkurzní podstaty převodce, tedy že převodce byl oprávněn k dobývání výhradního ložiska v nich, nemohlo dojít k žádnému převodu na žalobce v roce 2002 ani předtím, a to ani na základě smluv z roku 2001. Žalobce na základě předchozího souhlasu

předložil smlouvy z roku 2002, nikoli smlouvy z roku 2001, správní řízení bylo pravomocně skončeno v roce 2002, tedy ve lhůtě, pro níž byl předchozí souhlas vydán. Ve vztahu k převodu Dobývacích prostorů byly všechny relevantní skutečnosti ukončeny a orgánům veřejné moci předloženy a posouzeny do roku 2011, pokud chtěl žalobce realizovat převod či smlouvu o převodu doložit, měl tak učinit v roce 2002, to neučinil, protože bylo doložení jiných smluv bez významu. Žalovaný dále nesouhlasil s tvrzením žalobce, že důvodem k předložení smluv z roku 2001 až v roce 2018, byla nutnost jejich dohledání. K tomu uvedl, že pochybnost o platnosti smluv z roku 2002 vznikla již předtím, než žalobce v roce 2011 požádal OBÚ o určení právního vztahu k Dobývacím prostorům. Žalovaný sice nepochyboval, že lze smlouvu uzavřít před rozhodnutím o předchozím souhlasu, taková smlouva je však OBÚ předkládána již spolu s žádostí o předchozí souhlas. Z textu předchozího souhlasu však jednoznačně vyplynulo, že v okamžiku jeho vydání nebyla smlouva uzavřena a OBÚ předložena. Až následně po vydání rozhodnutí o předchozím souhlasu byly žalobcem předloženy smlouvy z roku 2002. Smlouvy z roku 2001 žalobce nepředložil za celou dobu zpochybňování jeho oprávnění k Dobývacím prostorům, ani v soudním řízení, a to ani, když mu byla Krajským soudem v Plzni uložena povinnost uhradit převodci náklady řízení v nezanedbatelné výši. Vždy uváděl pouze smlouvy z roku 2002. Existenci smluv z roku 2001 nepřisvědčil ani převodce.

12. Přestože předchozí souhlas byl vydán k převodu, nikoli ke smlouvě, uzavíraná smlouva je vždy vztažena ke konkrétnímu předchozímu souhlasu k převodu dobývacích prostorů. Smlouva je vždy OBÚ zasílána ke konkrétnímu správnímu řízení o vydání předchozího souhlasu, nelze proto přisvědčit tvrzení žalobce, že by se předchozí souhlas nevztahoval k nějaké konkrétní smlouvě, resp. že by nebylo možné identifikovat konkrétní smlouvu, která byla k převodu uzavřena. Konkrétní smlouva v předchozím souhlasu sice určena nebyla, nicméně skutečnost, že taková smlouva nebyla v době jeho vydání uzavřena ani předložena, je patrná z textu předchozího souhlasu, který o ní hovoří v budoucím čase. V potvrzení převodu Dobývacích prostorů byly již relevantně doložené smlouvy převodcem jednoznačně identifikovány jako smlouvy z roku 2002. Soukromoprávním aktem uzavřeným v souvislosti s převodem předmětných dobývacích prostorů byly proto smlouvy z roku 2002, nikoli smlouvy z roku 2001, předloženy žalobcem až v roce 2018. Smlouvy z roku 2001 nebyly nikdy na OBÚ v Příbrami předloženy. Předložení smluv z roku 2001 v roce 2018 na OBÚ pro území Hlavního města Prahy a kraje Středočeského, jakožto právního nástupce OBÚ v Příbrami, situaci nezměnilo. Platnost předchozího souhlasu byla časově omezena do 30. 12. 2002, do tohoto data tedy měli účastníci doložit převod Dobývacích prostorů. Vzhledem k tomu, že do tohoto data účastníci platnou smlouvu o převodu nepředložili, nebylo možné použít ani smlouvy z roku 2001 ani předchozí souhlas, neboť byly porušeny časové podmínky v předchozím souhlasu stanovené, čímž žalobce předchozí souhlas pozbyl.
13. Žalovaný přisvědčil tvrzení žalobce, že v zákoně č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon) (dále jen „horní zákon“), není uvedeno, že by smlouva o převodu musela být předložena ihned po vydání předchozího souhlasu. Odmítl však názor žalobce, že uzavřenou smlouvu o převodu dobývacích prostor je možné předložit kdykoli. Zopakoval, že platnost předchozího souhlasu byla omezena do konce roku 2002. Z § 27 odst. 7 horního zákona vyplývá, že oznámení převedení dobývacího prostoru musí být učiněno bez zbytečného odkladu po uzavření smlouvy o převodu, neboť předložení smlouvy je jednou z podmínek, kterou zákon pro převod vyžaduje. Bez předložení smlouvy nelze učinit změnu v evidenci dobývacích prostorů. Dále souhlasil s tím, že

evidence dobývacích prostorů mají toliko evidenční charakter a záznam do nich není konstitutivním aktem, dokládají však stav věci v určitém časovém období.

14. Pokud chtěl žalobce napadat nynější stav oprávnění dobývat výhradní ložisko v Dobývacích prostorech, měl svá tvrzení prokazatelně doložit. Žalobce však nikdy nedoložil originály smluv z roku 2001, a to ani ke své žádosti o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu z roku 2011. Cítil-li se žalobce být od roku 2002 dosud držitelem oprávnění k dobývání výhradního ložiska v Dobývacích prostorech, musel by po celou dobu svého domnělého oprávnění plnit povinnosti s tím spojené, včetně povinnosti platit úhradu z Dobývacích prostorů. To však žalobce nejméně od roku 2011 nečinil, naopak tuto povinnost od roku 2011 plnil převodce.
15. Závěrem znovu zopakoval, že k převodu Dobývacích prostorů na žalobce nikdy nedošlo. Dále obecně upozornil také na problém nepůvodních, ex post vyhotovených smluv, jejichž kopie jsou sice ověřovány, avšak bez existence originálu, a jejichž účelové vyhotovování a předkládání do správních a soudních řízení se v poslední době objevuje.
16. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

17. Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného replikou. V ní nejprve uvedl, že orgány státní báňské správy nejsou v projednávané věci vázány rozhodnutími insolvenčních soudů, které nadto vycházely jen ze smluv, které měly v době řízení k dispozici. Pokud měly orgány státní báňské správy k dispozici jiné podklady, byly povinny rozhodnout na základě takto zjištěného skutkového stavu a oprávněny učinit i jiné právní závěry než insolvenční soudy, každopádně však byly povinny se nově předloženými smlouvami zabývat. Žalobce se ohradil proti náznakům žalovaného, že smlouvy z roku 2001 mohou být podvrhem. Uvedl, že ze skutečnosti, že z vydaných soudních rozhodnutí existence těchto smluv neplynula, nelze dovozovat závěr o jejich neexistenci, a to tím spíše, že jsou součástí správního spisu. Druhý účastník správního řízení (*pozn. soudu: převodce*) zůstal v podstatě nečinný a pravost smluv nijak nepopřel.
18. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že z předchozího souhlasu vyplývá, že v době jeho vydání nebyla žádná smlouva o převodu uzavřena. Zopakoval, že obvodní báňský úřad nemusí být pro účely vydání rozhodnutí o předchozím souhlasu o uzavření smlouvy informován, obsah ani znění rozhodnutí tedy nelze použít k prokázání uzavření nebo neuzavření smlouvy. Souhlas obvodního báňského úřadu se váže na převod jako takový, nikoli na konkrétní smlouvu, a nemůže ani stanovit, zda se má jednat o smlouvu již existující, nebo uzavíranou v budoucnu. Vzhledem k tomu, že se předchozí souhlas vztahuje k převodu jako takovému, vztahuje se omezení jeho platnosti k uskutečnění převodu. Z žádného právního předpisu nevyplývá, že by se neoznámením převodu, resp. nedoložením smlouvy o převodu, převod zpětně anuloval, obvodnímu báňskému úřadu se totiž oznamuje již uskutečněný a účinný převod, jehož zaevidování nemá konstitutivní účinek. Pokud by nedoložení smlouvy vedlo k tomu, že se jím převod práv zpětně anuluje, muselo by to být zakotveno přímo v zákoně.
19. Dále uvedl, že i pokud se nechoval jako držitel práv k dobývacím prostorům, neznamená to nemožnost domáhat se určení, že údaje v evidenci státní báňské správy jsou chybné. Měl za to, že argumentace žalovaného vedla k závěru, že vydat deklaratorní rozhodnutí nebylo možné kvůli tomu, že by odporovalo údajům v evidenci. To by však popíralo smysl řízení o vydání deklaratorního rozhodnutí, jehož účelem je vyřešit situaci, kdy se žadatel důvodně domnívá, že údaje v evidenci báňské správy jsou chybné. Situaci přirovnal

k civilnímu soudnímu řízení, v němž se žalobce domáhá vydání deklaratorního rozsudku, že je vlastníkem nemovitosti, ačkoli v katastru nemovitostí je zapsán vlastník jiný. V takové situaci není možné žalobu zamítnout s poukazem na skutečnost, že v katastru je jako vlastník veden někdo jiný, a to již řadu let. Žalobce právě proto, že v evidenci báňských úřadů byly údaje podle jeho názoru chybné, inicioval řízení o změně těchto údajů na správné, a to ihned po tom, co byly tyto údaje na nesprávné změněny. Nebylo jeho vinou, že tato žádost byla projednána až v roce 2018. Zcela absurdní bylo pak v takovém případě zamítnutí žádosti s tím, že od chybného přeevidování uplynula řada let. Dále znovu zopakoval, že z žádného právního předpisu nevyplývá tvrzení žalovaného, že smlouva je vždy obvodnímu báňskému úřadu zasílána ke konkrétnímu správnímu řízení, navíc sám žalovaný uvedl, že smlouva k žádosti o předchozí souhlas předložena nebyla. Předchozí souhlas se tedy nemohl vztahovat k žádné konkrétní smlouvě, žádná smlouva v něm ani nebyla jednoznačně identifikována.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

23. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ustanovením § 51 s. ř. s., neboť účastníci řízení takový postup akceptovali. Soud o důkazech nerozhodoval, neboť je žalobce nenavrhoval.
24. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou uplatněných bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl závěru, že žaloba není důvodná
25. Podstatou sporu je posouzení, zda je žalobce oprávněn k dobývání (tj. držitelem oprávnění k dobývání) Dobývacích prostorů na základě smluv z roku 2001 ve spojení s předchozím souhlasem, či nikoli.
26. Z obsahu správního spisu vyplynuly tyto pro věc relevantní skutečnosti:
27. V textu předchozího souhlasu jsou mimo jiné uvedeny podmínky, které musí být ve smlouvě o převodu dobývacího prostoru splněny, aby byla uznána za pravomocnou a byl na jejím základě proveden převod v evidenci dobývacích prostorů. Platnost předchozího souhlasu je v něm omezena do 30. 12. 2002.
28. Smlouvy z roku 2002 ve svém textu přímo odkazují na předchozí souhlas a v bodech VII. uvádějí: „*Tato smlouva bude předložena Obvodnímu báňskému úřadu v Příbrami dle bodu 2, předchozího souhlasu...*“ (pozn. soudu: bod 2 předchozího souhlasu vyžaduje oznámení o převedení Dobývacích prostorů doložené stejnopisem smlouvy)
29. Z textu potvrzení převodu Dobývacích prostorů vyplývá, že převodce doložil převod Dobývacích prostorů smlouvami z roku 2002.
30. Z rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 5. 2014 o dovolání žalobce ve věci žaloby, jíž se domáhal vyloučení oprávnění k dobývání v Dobývacích prostorech, vyplývá, že smlouvy z roku 2002 byly shledány absolutně neplatnými s ohledem na to, že je jménem převodce uzavřela osoba, která nebyla členem převodcova statutárního orgánu, a žalobce při jejich uzavírání nejednal v dobré víře o tom, že tato osoba byla oprávněna jménem převodce jednat. Dobrá víra žalobce nebyla dána proto, že mu byly známy všechny důvody neplatnosti usnesení valné hromady převodce, jež si zvolila členem představenstva osobu, která následně jménem převodce smlouvy z roku 2002 podepsala. Sám žalobce totiž na této valné hromadě hlasoval, přestože nebyl akcionářem převodce.

31. Smlouvy z roku 2001 obsahují v bodě III. odst. 5. ustanovení o tom, že: „*převodce a nabyvatel se dohodli, že nabyvatel do 10 dnů od účinnosti této smlouvy oznámí převod dobývacího prostoru místně a věcně příslušnému Obvodnímu báňskému úřadu (dále jen Obvodní báňský úřad) a oznámení doloží stejnopisem účinné smlouvy*“. Smlouva je přitom dle bodu IV. odst. 1. účinná dnem nabytí právní moci předchozího souhlasu k převodu DP. Ze spisového materiálu vyplývá, že smlouvy z roku 2001 byly doloženy v rámci podání žalobce ze dne 6. 9. 2018.
32. Z vyjádření M. Š. MBA, správce konkursní podstaty převodce ze dne 16. 10. 2018 vyplývá, že se zcela ztotožnila s prvostupňovým rozhodnutím, že oprávněným subjektem k dobývání výhradního ložiska v Dobývacích prostorech je převodce.
33. Soud při posouzení vyšel z následující právní úpravy:
34. Podle § 27 odst. 7 horního zákona organizace může smluvně převést dobývací prostor na jinou organizaci po předchozím souhlasu obvodního báňského úřadu; ustanovení § 24 odst. 11 o tříleté lhůtě pro požádání o povolení hornické činnosti zde platí obdobně. Převedení dobývacího prostoru, doložené stejnopisem smlouvy, oznámí převádějící organizace obvodnímu báňskému úřadu.
35. Soud o věci uvažil takto:
36. Soud se v první řadě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, obsaženou ve třetím žalobním bodě, a neshledal ji důvodnou. Žalobce nepřezkoumatelnost spatřoval v tom, že žalovaný smlouvy z roku 2001 označil za nerozhodné, avšak nevyjádřil se k otázce, zda je považuje za neplatné a z jakého důvodu. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný nerozporoval platnost smluv z roku 2001, proto logicky nebyl povinen takový argument ani odůvodňovat. Soud neshledal ani jiné důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, když žalovaný především řádně odůvodnil veškeré své závěry.
37. Námitky obsažené v *prvním žalobním bodě* shledal soud nedůvodnými. Je pravdou, že judikatura NS i NSS dovodila, že smlouva o převodu dobývacího prostoru může být uzavřena před vydáním předchozího souhlasu s převodem, a že obvodní báňský úřad vydává souhlas k vlastnímu převodu dobývacího prostoru, nikoli ke smlouvě o něm (srov. rozsudek NSS č. j. 4 As 242/2015-38 a rozsudek NS č. j. 29 Cdo 1376/2014). Tyto závěry žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nerozporoval. Ze znění předchozího souhlasu jednoznačně vyplývá, že žádné smlouvy o převodu Dobývacích prostorů nebyly OBÚ v Příbrami v té době známy, resp. předloženy, neboť text mluví o uzavření smlouvy v budoucím čase. Předchozí souhlas se tak v době jeho vydání vztahoval k ještě nepředloženým smlouvám. Soud k tomu připomíná shora citované ust. § 27 odst. 7 horního zákona, podle kterého oznámí převádějící organizace převedení dobývacího prostoru, doložené stejnopisem smlouvy o převodu obvodnímu báňskému úřadu. Lze obecně konstatovat, že rozhodnutí o předchozím souhlasu s převodem dobývacího prostoru se vztahuje k samotnému převodu, který se uskuteční na základě smlouvy o převodu. Po předložení takové smlouvy obvodnímu báňskému úřadu lze rozhodnutí o předchozím souhlasu, ať již bylo před předložením smlouvy vydané či nikoli, vztáhnout právě k ní. Tento závěr vyplývá ze skutečnosti, že v rozhodnutí o předchozím souhlasu vyslovuje obvodní báňský úřad souhlas s převodem mezi dvěma konkrétními stranami, rozumně tak lze předpokládat uzavření vždy jedné smlouvy o převodu dobývacího prostoru, předchozí souhlas se tedy vztahuje k té smlouvě o převodu, která bude/byla obvodnímu báňskému úřadu doložena k oznámení o převodu dle § 27 odst. 7 věty druhé

horního zákona. Nadto NSS ve své judikatuře (viz rozsudek NSS č. j. 4 As 242/2015-38) dovodil, že je-li podána žádost o vyslovení souhlasu s převodem dobývacího prostoru na základě již uzavřené smlouvy, bude tato smlouva její přílohou. Jelikož žalobce ani převodce nepřiložili k žádosti o předchozí souhlas smlouvy z roku 2001 a jelikož v projednávaném případě z textu potvrzení převodu Dobývacích prostorů vyplývá, že převodce za účelem převodu předložil smlouvy z roku 2002, lze vztáhnout předchozí souhlas právě ke smlouvám z roku 2002. Nic na tom nemění ani jejich následně zjištěná absolutní neplatnost, neboť ta nebyla v průběhu správního řízení o převodu Dobývacích prostorů správnímu orgánu známa. Správní řízení o převodu Dobývacích prostorů bylo pravomocně ukončeno v roce 2002, předchozí souhlas byl v době jeho platnosti využit, když na jeho základě a na základě na něj navazujících smluv z roku 2002 došlo k převodu Dobývacích prostorů na žalobce. Že tento převod byl proveden neplatně, bylo zjištěno až s odstupem několika let.

38. Soud zdůrazňuje, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí netvrdil neplatnost smluv z roku 2001, ani jejich neúčinnost. Neztotožnil se ani s žalobcovou námitkou, že správní orgány nedostatečně odůvodnily svůj závěr, že žalobce není držitelem práv k Dobývacím prostorům. Žalovaný se totiž odůvodněním tohoto závěru rozsáhle zabýval (viz strany 3 až 5 žalobou napadeného rozhodnutí), také prvostupňové rozhodnutí takové odůvodnění zahrnuje (strany 5 až 7 prvostupňového rozhodnutí).
39. K *druhému žalobnímu bodu* soud opětovně konstatuje, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí netvrdil neplatnost smluv z roku 2001, a to ani ve spojitosti s jejich uzavřením před vydáním předchozího souhlasu, ani ve spojitosti s jejich předložením až v roce 2018, jak žalobce naznačuje. Žalovaný pouze došel k závěru, že jsou smlouvy z roku 2001 pro vznik a trvání právního vztahu k Dobývacím prostorům bez významu. Soud odmítá tvrzení žalobce, že „*Je nerozhodné, že platnost předchozího souhlasu byla omezena do roku 2002. Smlouvy, na jejichž základě žalobce práva k dobývacím prostorům nabyl, totiž byly uzavřeny dříve*“. Vzhledem k tomu, že obvodnímu báňskému úřadu nebyly smlouvy z roku 2001 před udělením předchozího souhlasu, či alespoň v době jeho platnosti, doloženy, je tato informace pro předmětný případ irelevantní, jak bude podrobněji vysvětleno níže.
40. Soud nevešel ani na námitky obsažené ve *třetím žalobním bodě*, kdy přisvědčil závěru žalovaného, že doložení smluv z roku 2001 je pro věc irelevantní. Za daného skutkového stavu soud považuje za zcela zřejmé, že žalobce zamýšlel uskutečnit převod Dobývacích prostorů na základě smluv z roku 2002. Je tomu tak proto, že právě smlouvy z roku 2002 totiž byly doloženy k oznámení o převodu, byly později uzavřené, tudíž, s odhlédnutím od jejich soudy následně zjištěné absolutní neplatnosti, by jejich uzavření znamenalo zrušení smluv z roku 2001. Dále je v samotném textu smluv z roku 2002 uvedeno, že právě ony budou předloženy dle předchozího souhlasu obvodnímu báňskému úřadu. Sám žalobce nadto v žalobě uvedl, že byly smlouvy z roku 2002 uzavřeny proto, že si nebyl jist platností uzavření smluv z roku 2001 pro jejich uzavření před vydáním předchozího souhlasu. Vůlí smluvních stran tedy zjevně bylo uskutečnit převod Dobývacích prostorů smlouvami z roku 2002. Z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2014, sp. zn. 29 Cdo 2050/2011, o dovolání žalobce ve věci žaloby, již se domáhal vyloučení oprávnění k dobývání v Dobývacích prostorech ze soupisu majetku konkursní podstaty úpadce vyplynulo, že žalobce při uzavírání smluv z roku 2002 nebyl v dobré víře, protože věděl o tom, že osoba, která jménem převodce smlouvy podepisovala, byla zvolena členem představenstva převodce neplatně, sám žalobce totiž na této valné hromadě hlasoval, aniž

by byl akcionářem převodce. Žalobce si musel být vědom následku v podobě neplatnosti uzavřených smluv. Pokud tedy žalobce věděl či musel vědět o neplatnosti smluv z roku 2002, kterou navíc (nejen) sám způsobil, a přesto je předložil oblastnímu báňskému úřadu jako smlouvy, na jejichž základě došlo k převodu Dobývacích prostorů, nemůže se nyní dovolávat jejich neplatnosti ve svůj prospěch a ve svůj prospěch předkládat smlouvy z roku 2001, které dle něj neplatné nejsou. Žalobce zjevně nezamýšlel provést převod Dobývacích prostorů smlouvami z roku 2001, když následně o stejném předmětu uzavřel se stejným převodcem smlouvy z roku 2002, které následně předložil za účelem změny v evidenci obvodnímu báňskému úřadu.

41. Dále soud uvádí, že je sice skutečností, že zaevidování převodu dobývacího prostoru obvodním báňským úřadem má pouze evidenční charakter, zákon však předložení smlouvy o převodu v § 27 odst. 2 větě druhé horního zákona výslovně požaduje, je tedy povinností převod oznámit a doložit smlouvou o převodu. Skutečnost, že zákon nestanovuje pro splnění této povinnosti žádnou lhůtu, nelze vykládat tak, že je možné povinnost splnit kdykoli, např. v případě žalobce 16 let po vydání předchozího souhlasu. Ke splnění povinnosti by mělo dojít v přiměřeném časovém úseku tak, aby evidence plnila svůj účel a vyplýval z ní skutečný stav věci. Platnost předchozího souhlasu byla časově omezená do 30. 12. 2002. V této lhůtě byly za účelem převodu v evidenci předloženy smlouvy z roku 2002, které se však ukázaly být absolutně neplatnými a jejichž neplatnosti si žalobce musel být od počátku vědom. Splnění povinnosti doložením smluv z roku 2001, tedy po 16 letech od vydání předchozího souhlasu a až poté, co vyšla najevo neplatnost smluv z roku 2002, nelze označit za přiměřené, ale za účelové. Žalobce tedy nesplnil ohlašovací povinnost. Lze však souhlasit s žalobcem, že zákon nespojuje s nesplněním ohlašovací povinnosti sankci neplatnosti smluv či zániku předchozího souhlasu. Pokud však měl předchozí souhlas spojitost se smlouvami z roku 2002, jak bylo vysvětleno výše, a následně vyšlo najevo, že jsou absolutně neplatné, zanikl předchozí souhlas uplynutím doby jeho platnosti, tj. 31. 12. 2002.
42. Žalobcovu předložení smluv z roku 2001 s tím, že právní mocí předchozího souhlasu nabyly účinnosti a jsou i platné, poté, co vyšla najevo neplatnost smluv z roku 2002, o níž žalobce podle závěrů soudů musel od počátku vědět, je tak třeba označit za účelové a jako takové je odmítnout. Jakkoli soud chápe žalobcovy důvody pro uzavření smluv z roku 2002 (obava z případné neplatnosti smluv z roku 2001), nelze odhlédnout od skutečnosti, že v řízení o převodu Dobývacích prostorů předkládal jako titul k převodu smlouvy z roku 2002, jimiž nahradil smlouvy z roku 2001, a to ač věděl, že je uzavřel s osobou, která není oprávněna za převodce jednat.
43. Vzhledem k tomu, že smlouvy z roku 2001 nebyly v rámci řízení o určení právního vztahu relevantní, správní orgány nepochybily, pokud se jimi nezabývaly.
44. Soud ke *čtvrtému žalobnímu bodu* odkazuje na shora uvedené stanovisko a uzavírá, že k převodu práv k Dobývacím prostorům na základě smluv z roku 2001 nedošlo, neboť je žalobce ze své vůle nahradil smlouvami z roku 2002. Nic na tom nemění ani skutečnost, že smlouvy z roku 2002 byly shledány neplatnými. Žalobce o jejich neplatnosti od počátku věděl, měl proto uzavřít smlouvy platně, nebo v řízení o převodu Dobývacích prostorů předložit smlouvy z roku 2001, a to již k žádosti o předchozí souhlas. Z časové posloupnosti se soudu jeví jako nadevší pochybnost, že se Předchozí souhlas vztahoval ke smlouvám z roku 2002, nelze jej tak po 16 letech nově vztáhnout ke smlouvám z roku 2001, tím spíše, že byl časově omezen do 31. 12. 2002. Pokud byl žalobce přesvědčen, že k převodu došlo již dříve na základě smluv z roku 2001, je s podivem, že k žádosti o

předchozí souhlas tyto nedoložil (resp. nedomluvil se na jejich doložení s převodcem), když jediné, co by hrozilo, bylo nevydání předchozího souhlasu na jejich základě, z důvodu uzavření smluv předem. Místo toho žalobce raději na základě předchozího souhlasu uzavřel neplatně po jeho vydání smlouvy z roku 2002, jimiž smlouvy z roku 2001 zcela zřejmě zamýšlel nahradit. Soud k tomu upozorňuje také na skutečnost, že smlouvy z roku 2001 přímo zavazovaly žalobce do 10 dnů od jejich účinnosti oznámit převod Dobývacích prostorů příslušnému obvodnímu báňskému úřadu. Ze skutečnosti, že tak žalobce neučinil a místo toho po vydání předchozího souhlasu strany uzavřel nové smlouvy, se jeví rozumným dovozovat, že smlouvy z roku 2001 za účinné nepovažoval a zamýšlel je nahradit smlouvami z roku 2002. Pro absolutní neplatnost smluv z roku 2002 však k převodu Dobývacích prostorů z převodce na žalobce nedošlo vůbec. Žalovaný proto postupoval v souladu se zákonem, když žalobou napadeným rozhodnutím aproboval prvostupňové rozhodnutí OBÚ, že držitelem oprávnění k Dobývacím prostorům je převodce.

VI. Závěr a náklady řízení

45. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
46. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 20. srpna 2020

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu